

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 10C/200/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214333
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Gazdačková
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2014:5712214333.4

Rozhodnutie

Okresný súd Martin samosudkyňou JUDr. Máriou Gazdačkovou v právnej veci žalobcu POHOTOVOSŤ a.s. so sídlom Pribinova ul. č. 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Fridrich Paľko s.r.o., IČO: 36 864 421 so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava proti žalovanej Slovenskej republike, konajúcej prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Žaloba žalobcu sa v celom rozsahu **z a m i e t a**.

Žalovanej sa proti žalobcovi náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobou podanou na tunajšom súde 27.9.2012 sa žalobca proti žalovanej domáhal zaplataenia náhrady majetkovej škody vo výške 3723,53 eur a sumy 744,71 eur z titulu nemajetkovej ujmy ako aj náhrady trov konania.

Žalobca žalobu odôvodnil tou skutočnosťou, že je slovenskou právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažujúcej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. Žalobca v súlade s pravidlami riadneho hospodárenia ako oprávnený subjekt a veriteľ zo zmluvy o úvere v žalobe uvedeného čísla navrhol písomným podaním, spísaným procedurálnym postupom podľa § 38 a nasledujúcich Exekučného poriadku (zák.č.233/1995 Z.z.) súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu a to z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka.

Exekúciu žalobca navrhoval vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá mu vznikla neplnením záväzku, vyplývajúceho zo zmluvy o úvere čísla v žalobe uvedeného voči dlžníkovi H. J., X.. X.X.XXXX. Exekútor pridelil registráciou exekučnej veci č. Ex 447/2011. Žalobcovi v čase podania žaloby nebola známa spisová značka, pod ktorou sa exekučné konanie viedlo na Okresnom súde Martin. Súdny exekútor v snahe postupovať pri nútenom vymáhaní pohľadávky žalobcu efektívne a účinne predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom, miestne a vecne príslušnému Okresnému súdu Martin a požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V žalobe ďalej žalobca poukázal na znenie ustanovenia § 44 ods.2 Exekučného poriadku platného od 1.6.2011 a na znenie tohto istého ustanovenia platného v čase od 1.6.2010 do 31.5.2011.

Uviedol tiež, že v exekučnom konaní vedenom podľa týchto procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu, rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelení poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu.

Rovnako žalobca poukázal na ustanovenie § 44 ods.2 Exekučného poriadku platného v čase od 1.2.2002 do 31.5.2010, z ktorého vyplývalo, že súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo v návrhu, alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

V žalobe žalobca tvrdil, že exekučný súd, t.j. Okresný súd Martin, napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, keďže tak návrh na vykonanie exekúcie, ako aj žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spĺňali všetky materiálne a formálne náležitosti, predpokladané zákonom, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 2.3.2011, hoci exekučné konanie začalo 13.1 a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia.

K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby v omeškaní viac ako 48 dní. Na dôkaz tejto skutočnosti žiadal žalobca, aby sa Okresný súd Martin oboznámil s príslušným spisom exekučného súdu. Týmto postupom sa podľa názoru žalobcu Okresný súd Martin ako exekučný súd dopustil nesprávneho úradného postupu (ktorý je charakterizovaný nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov alebo vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok), čo bolo v tomto prípade príčinou konkrétneho následku, ktorý sa prejavil vznikom materiálnej škody a nemajetkovej ujmy na strane žalobcu.

Exekučný súd vykonal postup podľa ustanovenia § 44 ods.2 Exekučného poriadku spôsobom odporujúcim zákonu, t.j. vykonaním procedúry preskúmania bez splnenia zákonných podmienok, keď súd bez ďalších legálnych predpokladov založil svoju právomoc, dôsledkom ktorej zrealizoval úplný judiciálny proces zahŕňajúci zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritórne rozhodnutie vo veci na ustanovenie § 44 ods.2 Exekučného poriadku, čím sa postavil do pozície orgánu, vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprináleží a teda prekročil mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenských vzťahov a porušil tak fundamentálnu zásahu právneho štátu, zásadu legality (čl.2 ods.2 Ústavy SR). Exekučný súd tým, že svojim nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným odvíjajúceho svoju podstatu od uzatvorenej vyššie označenej zmluvy o úvere. Na jednej strane totižto existuje právne relevantný exekučný titul, ktorým bol rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty, ustanovenej v § 41 Zákona o rozhodcovskom konaní (zák.č.244/2002 Z.z.) a chýbajúci subjektívny prvok, ktorý vyvolá právne účinky, avšak je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný a na druhej strane nie je možné zo strany žalobcu iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať ex offo.

Žalobca upozornil, že podľa platnej právnej úpravy je rozsudok rozhodcovského súdu rovnocenným exekučným titulom ako rozsudok vydaný všeobecným súdom v občianskom súdnom konaní. Opísaný postup exekučného súdu žalobca hodnotil ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne s ustanovením § 44 ods.2 Exekučného poriadku. V predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil súd až po veľmi dlhej dobe a rovnako tak neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav, zakladajúci reálnu nevykonateľnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej.

Žalobca si preto z dôvodu tohto nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatnil nárok na náhradu majetkovej škody vo výške 3723,53 eur, ktorá predstavuje náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi so záväzkového zmluvného vzťahu, založeného zmluvou o úvere. Nemôže preto tiež nastať akceptácia návrhu na nútené vymáhanie istiny a príslušenstva zo strany exekučného súdu.

Zároveň si žalobca uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 744,71 €, t.j. 20% z istiny, pretože bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu, zaručená článkom 46 ods.1 Ústavy SR a právo na spravodlivý súdny proces, zaručený článkom 6 ods.1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa jeho názoru dôsledkom jeho nesústredenej činnosti a to takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie nútenej vymožitelnosti majetkového práva žalobcu nesprávnym úradným postupom. Žalobca mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov, smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky a jej príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Postup exekučného súdu zamedzil žalobcovi správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára. Náhradu nemajetkovej ujmy žaloba vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv a to vzhľadom na skutočnosť, že neexistuje akýkoľvek účinný vnútroštátny prostriedok nápravy spôsobilý reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolať zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva, čo u žalobcu, resp. členov riadiacich orgánov spoločnosti ako u jej majiteľov vyvolalo pocit frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti a vytvorila sa tiež absolútna nemožnosť súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva, čo spôsobilo zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ako aj na strane jeho majiteľov a týmto nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré bolo možné prijať.

Žalobca ďalej v žalobe uviedol, že postupoval podľa ustanovenia § 15 ods.1 zák.č.514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, avšak žalovaný do momentu podania žaloby na súd na žiadosť pozitívne nereagoval. Na dôkaz tejto skutočnosti žiadal žalobca vyžiadať spis Ministerstva spravodlivosti SR k predbežnému prerokovaniu nároku žalobcu na náhradu škody a potvrdenie o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

V priebehu ďalšieho konania žalobca na základe opakovaných výziev súdu však do spisu nepripojil kópiu žiadosti o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, podanú v súvislosti s týmto prípadom na Ministerstvo spravodlivosti SR, odvolával sa na skutočnosť, že v štyroch spisoch Okresného súdu Martin, ktoré sa týkali exekučných konaní, vedených proti povinným Martinovi Gabrielovi, Rastislavovi Nagymu, Erike Adamovej a Stanislavovi Fircovi pripojil potvrdenie Ministerstva spravodlivosti o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

Avšak ani lustráciou v týchto príslušných spisoch sa nezistilo pripojenie takéhoto listinného dôkazu žalobcom.

Kópiu žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na výzvu súdu nepredložil ani žalovaný.

Na svojich tvrdeniach v žalobe žalobca potom zotrval v priebehu celého konania a po nariadení pojednávania sa už vo veci meritórne nevyjadril.

Dňa 2.12.2013 súd dostal vo veci sp. zn. 10C/94/2012 písomné vyjadrenie žalovanej, ktoré podľa jeho záverečných ustanovení bolo relevantné pre všetky konania vo veciach spoločnosti Pohotovosť s.r.o. o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy proti žalovanej v senáte 10C Okresného súdu Martin a týmto vyjadrením sa žalovaná vyjadruje ku všetkým týmto žalobám; súd ho preto pripojil aj do tohto spisu a jeho obsah je žalujúcej strane známy nakoľko jej bolo toto vyjadrenie v iných obdobných sporoch opakovane zasielané. Súdu je obsah tohto vyjadrenia dobre známy z rozhodovacej činnosti v iných obdobných sporoch týchto účastníkov.

V tomto všeobecnom vyjadrení žalovaná uviedla, že žalobca vo svojich žalobách sa domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Martin, ktorú žalobca videl v tom, že okresný súd v jednotlivých exekučných konaniach alternatívne po 1/ nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonnej lehote, po 2/ rozhodol o poverení exekútora po 15. dňovej lehote, po 3/ rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a to po 15. dňovej lehote, po 4/ zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po 15. dňovej lehote.

K predmetným žalobám žalovaná vznesla niekoľko námietok. Predovšetkým poukázala na zmätočnosť podania žalobcu, kde sú zmätočne označení povinní a najmä sú odlišne uvedené ich dátumy narodenia. Žaloby neobsahujú spisové značky príslušných exekučných konaní, ktoré sú vedené na súde, a chýbajú relevantné údaje, akými sú dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody v jednotlivých prípadoch. Vo všeobecnosti žalovaná namieta, že žalobca nepriložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý preukazoval vôbec existenciu predmetného exekučného konania a vznik skutočnej škody, ako aj nemajetkovej ujmy. Žalobca v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd, napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša žalobca sám. Tvrdenia žalobcu, že nemá vedomosť o spisových značkách ním uvádzaných exekučných konaní sa nezakladá na pravde a má charakter klamlivého a zavádzajúceho tvrdenia, pretože sám žalobca uvádza, že mu boli doručené uznesenia exekučného súdu o zmene súdneho exekútora, pričom tieto uznesenia museli byť v súlade s právnymi predpismi označené spisovými značkami dotknutých exekučných konaní. V tejto súvislosti si žalovaná dovolila konajúcemu súdu navrhnúť aplikáciu ustanovenia § 43 ods.1 O.s.p..

Žalovaná poukázala, že z jednotlivých žalôb nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Žalobca jednak namieta nezákonné konanie v podobe nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote, ale zároveň namieta nesprávny úradný postup v podobe prietahov. Uvádza tiež rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo by sa mohlo vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia. Z takto formulovaných žalôb nie je jednoznačne jasné, na základe akého titulu si žalobca uplatňuje škodu, keď v žalobách sa tieto tituly prelínajú a žalobca jednoznačne neuvádza, z ktorého titulu uplatňuje svoj nárok. Nie je tak zrejmé, či si žalobca uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prietahov, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Žalobca navyše neuvádza, aké kroky podnikol na odstránenie neželaného stavu, pretože žiadosti o informácie o stave konania nie je možné považovať za riadny prostriedok, ktorý by smeroval k zabráneniu tvrdených prietahov, a k ich účinnému odstráneniu. Žalobca totiž neuviedol, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prietahy v príslušných konaniach predsedovi okresného súdu resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti. Žalovaná má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu, alebo Ústavný súd SR.

Vzhľadom na skutočnosť, že 23.4.2012 boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, je zrejmé, že žaloba z 27.9.2012 bola podaná pred uplynutím 6. mesačnej zákonnej lehoty. V rámci predbežného prerokovania niekoľko desiatok tisíc žiadostí žalobca navyše žalovanej neposkytol potrebnú súčinnosť. Pokiaľ ide o posúdenie, či každý konkrétny uplatnený nárok bol aj obsahom žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, žalovaná zdôrazňuje, že dôkazné bremeno v tomto smere nesie žalobca. S poukazom na ustanovenie § 15 ods.1, § 16 ods.4 zák.č.514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v

znení neskorších predpisov žalovaná namietala, že zo strany žalobcu ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Žalovaná vyslovila právny názor, podľa ktorého predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody je hmotno-právnou podmienkou pre podanie žaloby o náhradu škody a ak takáto žiadosť nebola podaná, resp. bola podaná, ale ešte neuplynula zákonná 6 mesačná lehota na predbežné prerokovanie takéhoto nároku zo strany príslušného orgánu, konajúceho za štát, nie je splnená základná hmotno-právna podmienka pre podanie žaloby a takáto predbežne podaná žaloba musí byť ako nedôvodná a predčasne podaná zamietnutá.

Žalovaná so svojom vyjadrení ďalej uviedla, že zákon č.514/2003 Z.z. ustanovuje všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu, spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, ktorými sú po 1/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, po 2/ vznik škody a po 3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne.

K nesprávnemu úradnému postupu, ktoré sa mal dopustiť súd nerozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote žalovaná uviedla, že v praxi je zaužívaný model, v zmysle ktorého exekučný súd po dôjdení žiadosti o zmenu súdneho exekútora predloží túto žiadosť pôvodnému súdnemu exekútorovi na vyjadrenie, vyčíslenie jeho doterajších trov a na zaslanie príslušného exekučného spisu za účelom realizácie povinnosti, vyplývajúcej exekučnému súdu z ustanovenia § 44 ods.9 Exekučného poriadku. Žalovaná pripustila, že v jednotlivých prípadoch mohol exekučný súd rozhodnúť o návrhoch oprávneného na zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonom stanovenej 30.dňovej lehoty od doručenia takéhoto návrhu najmä v prípadoch, ak pôvodný súdny exekútor neposkytol exekučnému súdu plnú súčinnosť a v takýchto prípadoch exekučný súd objektívne nemohol dodržať zákonnú 30.dňovú lehotu na rozhodnutie o návrhu žalobcu, ako oprávneného na zmenu súdneho exekútora tak, aby v tejto lehote rozhodol aj o trovách exekúcie pôvodného súdneho exekútora a súčasne postúpil novému súdnemu exekútorovi exekučný spis pôvodného súdneho exekútora. Odhliadnuc od uvedeného v prípadoch podozrenia ak exekučný súd nekonal o návrhoch žalobcu ako oprávneného na zmenu súdneho exekútora, žalobcovi nič nebránilo využiť účinný prostriedok nápravy, ktorým bez pochyby bolo podanie sťažnosti predsedovi príslušného súdu, proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa § 3 ods.7 v spojení s ustanovením § 62 a nasledujúcich zák.č.757/2004 Z.z. o súdoch. Ak žalobca tento prostriedok nápravy nevyužil, zanedbal svoju všeobecnú preventívnu povinnosť podľa § 415 Občianskeho zákonníka. Okrem toho žalovaná v tejto súvislosti poukázala na judikatúru Ústavného súdu sp.zn. I.ÚS 16/02 a konštatovala, že vzhľadom na povahu úkonu rozhodnutie o zmene súdneho exekútora, zákonom ustanovenú lehotu, lehotu, v ktorej sa rozhodlo, nečinnosť žalobcu i nevyhnutnosť vykonať, resp. súčasne s rozhodnutím i iné úkony, nie je možné nerozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v lehote ustanovenej zákonom považovať za zbytočné prieťahy a teda za nesprávny úradný postup. Žalovaná zároveň poukazuje na ustanovenie § 44 ods.8,9 Exekučného poriadku, z ktorého je zrejmé, že pôvodný súdny exekútor vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora, resp. do doručenia o zmene súdneho exekútora pôvodnému exekútorovi z čoho vyplýva, že v súvislosti s nerozhodnutím v zákonnej lehote nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody, pôvodný exekútor mal a mohol pokračovať vo vymáhaní pohľadávky, na ktorú mal poverenie s ohľadom na zachovanie kontinuity konania. Zároveň žalovaná namietla, že podľa prechodného ustanovenia § 238 ods.1 Exekučného poriadku 30.-dňová lehota na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora platí len v exekučných konaniach začatých po 1.9.2005. Dovtedy exekučný poriadok nestanovoval súdu žiadnu lehotu na rozhodnutie o zmene exekútora.

K námietke , že k nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť rozhodnutím o poverení exekútora po 15.dňovej lehote žalovaná uviedla, že prax ukázala už dávnejšie, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok najmä v prípade existencie dôvodov podľa § 45 ods.1 písm.c/ Zákona o rozhodcovskom konaní. K tejto súvislosti poukázala na dôležitý rozsudok Súdného dvora EÚ ASTURCOM C-40/08, ktorý nevyklučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní a na to, že unáhlené konanie zo strany súdov by mohlo viesť k nedostatočnému a nekvalitnému posúdeniu prípadu, a tým aj otázky, či rozhodcovský rozsudok spĺňa všetky kritéria zákonnosti. Poukázala na ustanovenie § 44 ods.2 Exekučného poriadku, účinného od 1.6.2011 a

§ 41 ods.2 písm.c/, d/ Exekučného poriadku a uviedla, že z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva skutočnosť, že 15.dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titulom, čo je znenie účinné od 1.6.2011. Ak bola teda žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná na súd po 1.6.2011, nárok je v tejto časti neopodstatnený. Pred dňom 1.6.2011 s poukazom na ustanovenie § 41 ods.2 písm.d/ Exekučného poriadku poukázala vo všeobecnosti na judikatúru Ústavného súdu a to vyššie citované rozhodnutie sp.zn. I.ÚS 16/02, z ktorého vyplýva, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu, najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv.

Ak malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a to po 15.dňovej lehote, uviedla, že takto formulovaný postup, výsledkom ktorého je rozhodnutie a to zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia, nemôže byť nesprávnym úradným postupom, pretože akýkoľvek postup súdu, ktorý nájde svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí nemôže byť nesprávnym úradným postupom tak, ako ho definuje zákon č.514/2003 Z.z., ktorý možno vymedziť ako porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu. Zodpovednosť štátu za škodu, spôsobenú nesprávnym úradným postupom je preto v takýchto prípadoch vylúčená. Súčasne však nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu, spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Takúto zodpovednosť totiž možno uplatniť, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda, bolo zrušené, alebo zmenené pre nezákonnosť, príslušným orgánom a súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody je viazaný rozhodnutím takéhoto orgánu. Vzhľadom na ustanovenie § 6 ods.1 Zákona č.514/2003 ale aj ustanovenie § 44 ods.2 Exekučného poriadku účinného od 1.6.2011 je zrejmé, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je okrem iného nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý toto už právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení, alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku, podanom proti rozhodnutiu a táto podmienka nepochybne nie je v prípadoch zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie splnená. Predmetné rozhodnutia okresného súdu preto nie je možné považovať za nezákonné a zároveň ich zákonnosť, resp. nezákonnosť nie je možné posudzovať v tomto konaní. Súčasne poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3MCdo 11/2010 a 5Cdo 291/2010, z ktorých vyplýva, že vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy.

K nesprávnemu úradnému postupu, ktorý mal spočívať v udelení poverenia po 15.dňovej lehote žalovaná uviedla, že z dikcie ustanovenia § 44 ods.2 Exekučného poriadku vyplýva, že 15.dňová lehota sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. Ak súd exekútora nepoverí vykonaním exekúcie, 15.dňová lehota neplatí .

V prípade, že nesprávny úradný postup mal byť spôsobený existenciou prietahov v konaní, žalovaná poukázala na ustanovenie § 9 ods.2 Zákona č.514/2003 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2013 a konštatovala, že žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na prietahy resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existovalo právoplatné rozhodnutie, vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Z uvedených dôvodov žalovaná má za to, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup, spočívajúci v existencii prietahov. Pokiaľ by totiž súd, konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmali postup iných všeobecných súdov pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve.

Následne vzniesol žalovaný hmotnoprávnu námietku premičania v súvislosti s neprávny úradným postupom a to pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15.dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.4.2009, resp. pri ktorom došlo k uplynutia 30.lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora pred dňom 23.4.2009, to znamená, tri roky pred dňom, kedy boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku.

K nárokom na náhradu materiálnej škody žalobca podľa námietok žalovanej neuviedol, či predmetné vecné nároky, ktoré v niektorých žalobách uplatňuje predstavujú podľa § 17 ods.1 Zák.č.514/2003 Z.z. skutočnú škodu, alebo ušlý zisk. Žalobca by v takomto konaní na preukázanie vzniku škody musel produkovať dôkazy, preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. Keďže žalobca je spoločnosťou, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad poskytnutých úverov. Takýto systém musel využívať nie len počas domnelých priesťahov, ale aj pred týmto obdobím, ako aj po ňom nie len na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcií, ale aj takých, pri ktorých žiadne exekúcie neprebíhali, resp. prebiehali bez namietaných nedostatkov. Preto akákoľvek výška nákladov prevádzkovania na správu informačného systému vznikala a vzniká žalobcovi bez ohľadu na tvrdené priesťahy a jej uplatnenie považuje žalovaná za účelové. Na druhej strane požadovať paušálne sumy za spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a znovu účelové pritom žalobcu od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody žalobcu neodbreňuje ani množstvo podaných žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení a preukázaní ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva, či dôverných informácií, teda skutočnosti, ktorými žalobca exemplárne nesplnenie dôkaznej povinnosti odôvodňuje. Pokiaľ ide o uplatnenie majetkovej škody vo výške istiny s príslušenstvom, je potrebné poukázať na skutočnosť, že žalobca nepreukázal existenciu dlžníka ako úplný základ pre preukázanie toho, čoho sa domáhal. V druhom rade nepreukázal existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a v treťom rade ani nevyožiteľnosť pohľadávky.

K tvrdenej nevyožiteľnosti pohľadávky žalovaná uviedla, že žalobca mal možnosť získať iný exekučný titul než rozhodcovský rozsudok a to napríklad podaním návrhu na začatie konania, čo nevykonal a svojou nečinnosťou sám prispel k situácii, ktorú v žalobách namieta. Ak by aj nastala situácia, že si toto právo žalobca uplatnil novým návrhom, musel by preukázať v prvom rade, že by mu súd bez akýchkoľvek pochybností priznal požadované nároky od dlžníkov v sume, v ktorej ich požaduje od žalovanej, čo nepreukázal a ani preukázať nemôže a v druhom rade, že pohľadávky sú nevyožiteľné v dôsledku pochybenia okresného súdu. To znamená, že nebyť nesprávneho úradného postupu okresného súdu, došlo by k riadnemu a plnohodnotnému vymoženiu pohľadávky. Preto žalobca nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody.

K nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalovaná poukázala na ustanovenie § 17 ods.2 a ods.3 zák.č.514/2003 Z.z., poukázala na viacero nálezov Ústavného súdu SR, v ktorých ústavný súd rozhodoval o poskytnutí finančného zadošťučinenia za zbytočné priesťahy konštatujúc, že vychádzať z paušálnej sumy požadovanej žalobcom, ktorá musí byť priznaná za každý rok priesťahov je nesprávna úvaha. Navyše pri svojom rozhodovaní Ústavný súd SR vždy vychádzal aj z významu sporu pre žalobcu, pričom v prípade žalobcu ide o veľkú spoločnosť poskytujúcu úvery fyzickým osobám. Ústavný súd SR prihliada aj na to, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave. Pokiaľ žalobca takýto prostriedok nevyužil, je neprijateľné, aby sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy podľa vybraných v žalobách označených nálezoch ústavného súdu, keď predseda súdu nemal možnosť prípadnú nápravu zjednať. Na druhej strane vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov v spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti a neistoty a nedôvery sú irelevantné v predmetnom konaní, keď si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Z rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 30Cdo 675/2011 vyplýva, že odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými priesťahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo. Žalobca neupresnil ani zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov, ktoré bližšie nekonkretizoval a neuviedol, ako vzniknutá situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy. Žalobca súčasne zjavne opomenul, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadošťučinením. Uvedené zo žalobných návrhov nevyplýva a z tohto dôvodu žalovaná nemá za preukázaný vznik nemajetkovej ujmy

ako ani to, že by sa mala poskytnúť jej náhrada v peniazoch. Namietla, že žalujúca strana nepreukázala príčinnú súvislosť medzi konštatovaným porušením práva a vznikom škody a v závere navrhla, aby z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody podľa zák.č.514/2003 Z.z. súd žalobu ako neodôvodnenú v celom rozsahu zamietol a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. Žalovaná si súčasne uplatnila právo na náhradu trov konania, ktoré však nevyčíslila.

Po nariadení pojednávania žalujúca strana zaslala súdu podanie z 20.6.2014, ktorým navrhla zrušiť nariadené pojednávanie a súčasne predložila návrh na doplnenie dokazovania, z ktorého vyplynulo, že žalobca zadal objednávku na spracovanie znaleckého posudku, ktorý vyčíslil výšku vzniknutej škody v dôsledku v žalobe opísaných skutočností, za ktoré zodpovedá žalovaná. Vypracovaný znalecký posudok po jeho vyhotovení chce predložiť súdu a žiadal, aby obsah tohto znaleckého posudku bol predmetom doplneného dokazovania, vykonaného v konaní. V prípadoch, že žalobca podal žalobu označenú ako agenda Istina RS, na preukázanie skutočností, že postup exekučného súdu je nesprávny a v rozpore so zákonom, nechal žalobca spracovať znalecký posudok znalcom v odbore 330000-právne vzťahy k cudzine, odvetvia 330300 - európske právo, ktorý zodpovie na otázky, týkajúce sa interpretácie aplikácie smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 v náväznosti na justičnú prax a záväznú judikatúru súdneho dvora Európskej únie. Tento znalecký posudok žalobca považoval za dôkaz so zásadnou povahou a žiadal, aby bol súdom po spracovaní vykonaný. Súčasne v tomto podaní žalobca uviedol, že mu ku dňu spracovania tohto podania nebolo doručené rozhodnutie krajského súdu o vylúčení, resp. nevyhlúčení sudcov Okresného súdu Martin a trvá, aby mu bolo doručené, pretože má záujem sa proti rozhodnutiu brániť všetkými možnými zákonnými prostriedkami, predovšetkým podaním sťažnosti na Ústavný súd, pretože týmto postupom dôjde k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Žalobca totiž už v podanom návrhu na začatie občianskeho súdneho konania označil skutočnosť, pre ktoré má byť vylúčený sudca vzhľadom na ustanovenie § 15 ods.1 prvá veta a štvrtá z O.s.p.. Žalobcom označené skutočnosti v žalobe sú totiž takého charakteru, že predpokladajú vylúčenie všetkých sudcov okresného súdu z pojednávania a rozhodnutia veci. Žalobcovi zatiaľ neboli oznámené výsledky procesných postupov sudcu a súdu, ktoré by boli základom pre spoľahlivé riešenie otázky zachovania nestrannosti súdu a ustanovenia nestranného zákonného sudcu a preto navrhol, aby Okresný súd Martin nariadené pojednávanie zrušil až do právoplatného rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu a v pojednávaní veci nepokračoval, pretože v konaní možno zatiaľ urobiť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad.

S týmto návrhom žalobcu sa súd nestotožnil a pojednávanie nariadené na 25.6.2014 vykonal v neprítomnosti účastníkov konania a právneho zástupcu žalobcu, ktorý bol rovnako ako žalovaná strana na pojednávanie riadne a včas predvolaný.

V tejto súvislosti súd konštatuje, že v pojednaní veci mu nebránila z pohľadu zákonného sudcu žiadna prekážka. Vzhľadom na konštatovania žalobcu v jeho opakovaných podaniach súd vo všetkých sporoch žalobcu, uznesením vydaným podľa zákona č.71/1992 Zb. a položky č.17a Sadzobníka súdnych poplatkov uložil žalobcovi zaplatiť súdny poplatok za vznesenie námietky zaujatosti a súčasne predložil vec s vyjadrením zákonnej sudkyne Krajskému súdu v Žiline ako súdu nadriadenému v zmysle § 16 O.s.p.. Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 6Co/62/2013 zo dňa 14.2.2014 toto uznesenie zrušil a vec vrátil s poukazom, že žalobca v odvolaní voči uzneseniu o vyrubení poplatku uviedol, že námietku zaujatosti nepodal a zákonná sudkyňa sa zaujatá necítila.

Vzhľadom na uvedené neboli dôvody pre zrušenie už nariadeného pojednávania a súd žalobu žalobcu na pojednávaní dňa 25.6.2014 prejednal, pričom v rámci dokazovania sa oboznámil s celým spisovým materiálom a podstatným obsahom spisu Okresného súdu Martin sp.zn. 18Er/168/2011 (spis značky EX 447/11) Exekútorského úradu súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého).

Vykonaným dokazovaním súd zistil, že v priebehu celého konania žalobca hodnoverne nepreukázal podanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody žalovanej strane pred dňom podania žaloby na súde. Tieto skutočnosti preukazoval len predložením zoznamom podaných žiadostí, ktorý je súdu známy z rozhodovacej činnosti v iných podobných sporoch žalobcu.

Na opakovanú výzvu súdu ho nepredložila ani žalovaná strana.

Zo spisu Okresného súdu Martin, sp.zn.18Er/168/2011 (Ex 447/11 súdneho exekútora JUDr. Krutého súd zistil, že dňa 1.2.2011 súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý požiadal žiadosťou zo dňa 26.1.2011 o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prospech oprávneného - žalobcu proti povinnej H. J. na vymoženie povinnosti uloženej rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu č. k. SR 08433/10, ktorý vydala Slovenská rozhodcovská a. s., IČO: 35 922 761 zo dňa 7.10.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť 15.11.2010 a vykonateľnosť 18.11.2010. K žalobe pripojil návrh na vykonanie exekúcie spisovaný vo forme zápisnice pred súdnym exekútorom, exekučný titul, plnomocenstvo právneho zástupcu oprávneného a kolký na zaplatenie súdnych poplatkov, ako aj výpis z obchodného registra oprávneného. Už 9.2.2011, teda s odstupom 8 dní Okresný súd Martin vydal uznesenie pod sp. zn. 18Er/168/2011 ktorým žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Z odôvodnenia uznesenia je zrejmé, že exekučný súd postupoval v zmysle § 45 ods. 1 písm. b/ a c/, ods. 2 Zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, vychádzal z ustanovení Zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 a ustanovení § 54 Občianskeho zákonníka a zistil, že exekučný titul je v rozpore so zákonom, priznáva nedovolené plnenie, ktoré je súčasne v rozpore s dobrými mravmi a exekučným titulom boli porušené zákonné ustanovenia na ochranu spotrebiteľa. Toto uznesenie, ktoré obsahovalo aj poučenie o možnosti podať voči nemu odvolanie do 15 dní od jeho doručenia, bolo doručené súdnemu exekútorovi dňa 21.2.2011, právnemu zástupcovi oprávneného 18.2.2011 a povinnému, ktorý zmenil bydlisko a až 29.3.2011 po šetreniach vykonaných súdom. Ani jedna z vyššie uvedených osôb proti uzneseniu odvolanie nepodala, v dôsledku čoho uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 14.4.2011, následne uznesením rovnakej spisovej značky zo dňa 1.8.2011 exekučný súd exekúciu zastavil podľa § 44 ods. 3 Exekučného poriadku. Iné skutočnosti z tohto skutočnosti z tohto spisu zistené neboli.

Nárok žalobcu na náhradu škody súd posudzoval podľa ustanovení zák.č.514/2003 Z.z. v znení účinnom ku dňu vzniku škody, teda v znení účinnom pred 1.1.2013.

Podľa § 3 ods.1 zák.č.514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov štát zodpovedá za podmienok, ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona pri výkone verejnej moci

a/ nezákonným rozhodnutím ,

d/ nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods.1 písm.a/ citovaného zákona, už v znení účinnom po 1.1.2013 vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods.1 koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom, alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 5 ods.1 citovaného zákona účinného do 31.12.2012, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia, vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods.1 citovaného zákona účinného do 31.12.2012, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody, spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená bolo zrušené, alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods.2 citovaného zákona účinného do 31.12.2012, právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 9 ods.1 citovaného zákona v znení účinnom do 31.12.2012 štát zodpovedá za škodu, spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní, alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods.2 citovaného zákona účinného do 31.12.2012 právo na náhradu škody, spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

V zmysle § 15 ods.1 citovaného zákona účinného do 31.12.2012 nárok na náhradu škody, spôsobenej nezákonným rozhodnutím ale aj nárok na náhradu škody, spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods.1 citovaného zákona v znení účinnom do 31.12.2012 ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do 6.mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods.1 zákona účinného do 31.12.2012 uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods.2 cit.zákona v znení účinnom do 1.1.2013 v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadost'uchinením vzhľadom na ujmu, spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods.3 citovaného zákona v znení účinnom do 31.12.2012 výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na po

a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,

b/ závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,

c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,

d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 17 ods.5 citovaného zákona v znení účinnom do 31.12.2012 v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a pri uplatnení nároku na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku úhrady podľa odsekov 1 a 2.

Podľa § 19 ods.1 citovaného zákona v znení účinnom do 31.12.2013, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Podľa odseku 3 citovaného ustanovenia lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas 6. mesiacov.

Z vyššie citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že predpokladom uplatnenia nároku na náhradu škody v zmysle zák.č.514/2003 Z.z. na súde je jeho predbežné prerokovanie na príslušnom orgáne štátu, ktorým v tomto prípade, vzhľadom na skutočnosť, že sa vytýka nesprávny úradný postup súdu v exekučnom konaní, je Ministerstvo spravodlivosti SR.

Žalobca aj v iných konaniach pripojil do spisu zoznam žiadostí, ktoré podal na Ministerstvo spravodlivosti SR a zo strany Ministerstva spravodlivosti nebolo súdu signalizované, že by v tejto konkrétnej veci žalobca takúto žiadosť nepodal. Preto mal súd predbežné prerokovanie nároku (aj vzhľadom na prezentovaný názor Krajského súdu v Žiline v obdobných konaniach vyslovený v rozhodnutiach, ktorými krajský súd rozhodoval o odvolaniach žalobcu proti rozhodnutiam okresného súdu, ktorými konanie pre nepredloženie rovnopisu žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, zastavil) za preukázané a nerozporované a teda túto podmienku vyžadovanú ustanovením § 15 citovaného zákona za splnenú.

Žalobca vo svojej žalobe konštatoval, že mu mala vzniknúť škoda, predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá mu bola priznaná rozhodcovským rozsudkom, ktorý v exekučnom konaní nebol akceptovaný ako exekučný titul, keď súd vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny a bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup, a vyvolal stav, ktorým založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným a súčasne súd zamietol žiadosť o vydanie poverenia po uplynutí zákonnej lehoty, resp. po veľmi dlhej dobe, teda postupe nesústreďene a so zbytočnými prietrahmi. Takéto tvrdenia žalobcu v konaní preukázané neboli.

Z exekučného spisu jednoznačne vyplynulo, že potom, čo dňa 1.2.2011 Okresný súd Martin prijal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, vydal svoje rozhodnutie, ktorým túto žiadosť zamietol dňa 9.2.2011.

Súčasne však podľa presvedčenia súdu škoda, ak vôbec žalobcovi vznikla, nemohla vzniknúť v príčinnej súvislosti s takýmto úradným postupom, teda s postupom súdu, ktorý predchádzal rozhodnutiu a totiž vyššie uvádzanému uzneseniu o zamietnutí žiadosti exekútora a vydanie poverenia. Takáto škoda podľa presvedčenia súdu (ak mala vzniknúť nevyhnutnosťou pohľadávky žalobcu) mohla vzniknúť v príčinnej súvislosti s vydaným rozhodnutím, z čoho vyplýva, že logicky mohla vzniknúť ako následok rozhodnutia súdu. Ak žalobca chcel v konaní predložiť znalecký posudok, ktorý by reagoval na daný postup súdu z pohľadu medzinárodného práva, najmä európskeho práva, a smernice Rady 93/13 EHS, mal tak urobiť v exekučnom konaní v rámci odvolacieho konania a nie v tomto konaní. Keďže v tomto konaní opätovné preskúmavanie postupu exekučného súdu a výsledku úvah súdu, teda vyššie uvádzaného uznesenia súdu, by znamenalo neprípustné porušenie zásady dvojinstančnosti súdneho konania a preskúmavanie právoplatného rozhodnutia mimo rámca mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré zákon v tomto prípade O.s.p., pripúšťa. Ak teda žalobca bol nespokojný s rozhodnutím súdu o žiadosti exekútora na vydanie poverenia vo veci, kde vystupoval ako oprávnený, mal sa snažiť o dosiahnutie zrušenia takéhoto, pre neho nevýhodného rozhodnutia všetkými dostupnými právnymi prostriedkami. Voči predmetnému uzneseniu bolo totiž prípustné odvolanie, o čom bol žalobca riadne poučený v predmetnom uznesení. Žalobca sa vo veci neodvolal.

Navyše si v súvislosti s dôkazným návrhom žalobcu na predloženie znaleckého posudku znalcom z odboru právne vzťahy k cudzine, odvetvie európske právo, súd dovoľuje poznamenať, že právne záväzné akty, ktoré boli uverejnené v Úradnom vestníku Európskych spoločností a v Úradnom vestníku Európskej únie (kam patria aj právne záväzné akty sekundárneho práva Európskej únie, ako nariadenia, smernice a rozhodnutia, ale aj judikatúra Súdneho dvora) sú v zmysle ustanovenia § 121 O.s.p. skutočnosťami, ktoré netreba dokazovať, a ktoré musí súd poznať v zmysle zásady iura novit curia.

Vzhľadom na túto zásadu platí, že odborné vedomosti sudcu majú byť zárukou toho, že sudca tieto predpisy pozná a vie ich vykladať a správne aplikovať, preto by súd mal vedieť zodpovedať otázky, týkajúcej sa interpretácie a aplikácie aj smernice Rady 93/13/EHS v nadväznosti na justičnú prax a záväznú judikatúru súdneho dvora EÚ, čiže nejde o otázku a posúdenie skutočností, na ktoré treba mať odborné znalosti, ktorými by súd nedisponoval a teda by bolo nutné ustanoviť znalca v zmysle ustanovenia § 127 O.s.p..

Vzhľadom na konštatované, dôkazný návrh žalujúcej strany o predložení takeého znaleckého posudku súdu javil sa byť ako neúčelný a vzhľadom na preukázaný skutkový stav veci irelevantný pre právne posúdenie nároku žalobcu. Súd preto takýto dôkazný návrh zamietol a takýto dôkaz nevykonal. Navyše z vyjadrenia žalobcu nevyplývalo, v akom časovom horizonte mieni takýto znalecký posudok súdu predložiť a teda, či by vyčkávaním na predloženie takeého dôkazu neboli v konaní spôsobené zbytočné preťahy, ktoré žalobca súčasne opakovane v súdnych konaniach vyčíta.

Majúc preukázané vyššie konštatované skutočnosti a spravujúc sa vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami, súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol, nakoľko neboli splnené predpoklady, vyžadované zákonom č.514/2003 Z.z. pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy žalobcom. V konaní totiž nebola preukázaná ani existencia nezákonného rozhodnutia, ani existencia nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorým by žalobcovi mohla vzniknúť tvrdená škoda a nemajetková ujma.

O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods.1 O.s.p. a žalovanej, ktorá bola v konaní plne úspešná právo na náhradu trov konania nepriznal, keďže podľa toho, čo zo spisu vyplývalo, žalovanej v tomto štádiu konania proti žalobcovi preukázateľné trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní od jeho doručenia na Okresný súd Martin.

V odvolaní sa má uviesť, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, musí byť podpísané a datované, musí sa v ňom uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie, alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a/ neboli splnené podmienky konania, rozhodol vecne nepríslušný súd prvého stupňa, rozhodnutie súdu prvého stupňa vyniesol vylúčený sudca alebo súd prvého stupňa bol nesprávne obsadený; to neplatí, ak senát rozhodoval namiesto samosudcu,

b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené /§ 205a/,

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,

g/ súd prvého stupňa neprihliadol na námietky odvolateľa napriek tomu, že na to neboli splnené podmienky podľa § 175 ods.3, časť prvej vety za bodkočiarkou,

h/ rozsudok je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov. /§ 205 ods.2 O.s.p./.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinnosť uložená týmto rozsudkom nebude dobrovoľne splnená, možno sa jej splnenia domáhať výkonom rozhodnutia.